

under denne Bemærkning, vil den ærede Minister erindre deraf, at et enkelt Medlem af Udvalget ved Konferencen meget indstændig anmodede den ærede Minister om at tage en Betænkningstid paa 4—5 Dage, inden han gav Svar paa, hvorledes den ærede Minister derefter vilde stille sig til mit Forslag. Jeg har saaledes ikke udtalt, at Udvalget ikke vilde forhandle derom. Udvalgets Opfattelse af mit Vædringsforslag har jeg aldrig forstaaet. — Den ærede Minister kunde lige saa lidt, tror jeg, han sagde, gaa ind paa mine Arbejdskompagner som tidligere paa Straffesafdelingerne. Hvad dette om Straffesafdelingerne angaar, motiverede den ærede Minister sin Opfattelse nærmest ved at henvide til en Udtalelse, fremsat af en æret Landsthingsmand — jeg tror, at der blev sagt en Militær, som endnu er i Tjeneste — under Forhandlingerne i 1871—72. Jeg hørte ikke, hvem det var, og har heller ikke siden erfaret det, og derfor har jeg ikke havt Leilighed til at slaa efter i vedkommende Rigsdagstidende for at se hele Udtalelsen, og om jeg har opfattet den ærede Minister ret, men jeg er den ærede Minister overordentlig taknemlig for, at han netop brugte den ærede Landsthingsmand og hans Udtalelser til at slaa mig; thi hvad sagde den ærede Landsthingsmand? Saavidt jeg opfattede den ærede Ministers Udtalelse rigtig, har den ærede Landsthingsmand sagt, at han ikke vilde gaa med til at oprette Straffekompanier, fordi han ansaa det for skadeligt at lave Forbryderkolonier, hvori der samlede Udflugt af Menneskeheben — for saa vidt deler jeg fuldstændig den ærede Landsthingsmands Opfattelse — og den ærede Landsthingsmand tilspøede, at han langt vilde foretrække i Stedet at have en Væresstraf som Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Ja, den ærede Minister nikker til mig, jeg skal drage Konsekvenserne. Altsaa den ærede Landsthingsmand vilde have Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse — om staaende Arrest var der ingen Differens mellem den ærede Minister og den ærede Landsthingsmand idet staaende Arrest var indført i Loven og forsvaret af den ærede Minister. Den ærede Landsthingsmand vilde altsaa have staaende Arrest og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg tillader mig at minde om, at det var det selv samme Forslag, jeg opstillede ved 2den Behandling. Altsaa den ærede Landsthingsmand og jeg ere fuldstændig enige. Det er kun den ærede Minister, der nu ikke mere er enig herved med den ærede Landsthingsmand eller med mig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgtreds (Timestad) udtalte sin Sympathi for den Tanke, der var udtrykt i mit Forslag, men fandt, at Forslaget havde forskellige Mangler. Det havde maaske været rigtigt, om jeg, da jeg igaar havde Ordet, havde motiveret Vædringsforslaget noget mere udførligt; thi nogle Bemærkninger, der ere komne fra det ærede Medlem,

wilbe saa maaske ikke være falde. Det er nemlig dog noget Mere end en Tanke alene; jeg har virkelig ogsaa gjort mig den Uleilighed at tænke Tanken saa vidt til Bunds, at jeg har søgt at finde Udtryk for, hvad jeg vil — om de Herrer ville, hvad jeg vil, er et ganske andet Spørgsmaal —, og naar jeg saaledes igaar har sagt, at jeg ikke vil være med til at danne en Forbryderkoloni, er det mit fulde Møor. Det vil jeg ikke, og derfor er det mere end en Tanke, naar jeg har kaldt det Arbejdsafdelinger i Stedet for Straffesafdelinger. Jeg ønsker disse to Udtryk opfattede paa samme Maade. Havde jeg villet have Straffesafdelinger, vilde jeg have redigeret det anderledes, thi saa havde jeg forlangt, at Ingen kunde komme til disse Afdelinger uden at være indbømt deri af en Krigsret; men naar jeg ikke har gjort det, er det, fordi jeg finder, at det vil være inhumant imod den enkelte Mand og uhyggeligt, at han ved en Krigsretsdom erklæres uærdig til at blive blødt sine Vaabenfæller. Det var af et humant Hensyn for at give Bestemmelsen det mildeste Udtryk, at jeg har stillet Forslaget paa denne Maade. Og hvorledes skulde det gjenemsjeres? Den ærede Minister udtalte, at det forundrede ham, at jeg, der havde talt saa stærkt om den Vilkaarlighed, som § 31 kunde give Anledning til, kunde fremsætte et Forslag, der gav Spillerum for endnu mere Vilkaarlighed. Jeg tilstaar, at det har i højeste Grad forundret mig, thi jeg har gjort mig Umage for at forhindre enhver Vilkaarlighed, og jeg skal sige hvorledes. Først maa jeg minde om, at ingen Jurisdiktionschef vilkaarlig kan bringe enhver Sag ind for Krigsret, her kan altsaa ikke være Tale om Vilkaarlighed, og skulde Vilkaarligheden søges hos Afdelingschefen, hvordan skulde den da vise sig? Jeg ser det ikke; thi vilde det ikke være Afdelingschefens naturlige Opgave, naar han havde en Mand, der var straffet det Antal Gange — der er nævnt i Forslaget to Gange arbitrært og een Gang ved Krigsret — og han havde en Følelse af, at denne Mand ikke vilde forbedre sig, da at gjøre Indstilling derom til Krigsministeriet? Vilde det ikke være det Unaturligste af Alt at forudsætte, at han vil beholde en Mand en Dag, naar han paa nogen Maade kunde blive af med ham. Nu gaar altsaa Indstillingen til Ministeren, der faar Oplysning om Alt, hvad der vedrører Sagen, og finder Ministeren ikke Oplysningerne tilstrækkelige, kan han forlange yderligere Oplysninger. Og hvor ligger saa Afgjørelsen efter at Tingene er undersøgt, saa nøje, som den paa nogen Maade kan undersøges. Saa er Afgjørelsen af alle disse Spørgsmaal lagt i een Haand, nemlig Ministerens. Men er det da hos Ministeren, at Vilkaarligheden skal søges. Det kan dog ikke være Meningen, og jeg skal derfor gjøre opmærksom paa, at det vilde være besynderligt, om man vilde antage, at man kunde